

0523 – 23. mai

Bli i meg! ... Bli i min kjærlighet! Joh 15: 4, 9.

Legg merke til dette: Bli i meg! – Bli i min kjærlighet! Det må ligge noe særdeles viktig i disse ordene, når Herren selv gjentar dem så ofte. Hele ti ganger etter hverandre i Joh 15 bruker Herren dette ordet om å bli i ham.

Alle må skjønne at vår Frelser med et spesielt alvor vil innskjerpe dette budskapet til oss, og hvor særdeles viktig dette må være, når han så ofte gjentar ett og samme ord.

Men da må det også bety mye for oss at vi fatter hva Herren mener med dette. Og da bør vi se på hvordan han ordlegger seg.

Legg merke til at han sier ikke: Bli i min tjeneste, bli min etterfølger, eller bli i bønn til meg. Nei, han taler om et mye mer inderlig forhold; Han sier «Bli i meg», «dersom dere blir i meg».

Hele det dype innholdet i dette uttrykket vil vel, her i livet, ingen helt kunne gjennomskue og utlegge. Men så mye forstår vi, at det taler om den mest inderlige forening med ham. Slik han også har skildret det når han taler om grenene i treet.

Men hva en slik forening gir oss, og hvordan den skapes, det antyder Herren gjennom den forklarende tilføyselsen: «Dersom mine ord blir i dere – bli i min kjærlighet». Vi blir i Kristus når vi blir i hans kjærlighet, og har hans ord ikke bare i hodet og i munnen, men i hjertet. Så det virkelig er vår trøst.

Dette at du blir i Kristus, og at han blir i deg, er ofte den mest skjulte hemmelighet. Men legg merke til om du lever av Kristi ord og Kristi kjærlighet. Er det slik, da lever du i Kristus, og Kristus lever i deg.

Du vet vel med deg selv om du har din trøst i Kristus. Du kan prøve det bl. a. på dette: Når du tynges og bekymres over dine synder og svakheter – får du da din trøst bare i ordet om Kristi kjærlighet, Kristi rettferdighet, Kristi blod? Eller finner hjertet ditt trøst i noe i deg selv, eller noe du foretar deg.

Legg godt merke til om du har din trøst i å gjøre, eller i å høre. Slik kan du merke om du lever i troen.

Når du med alt du selv kan foreta deg, likevel aldri blir trøstet, men bare ved å høre evangeliet, da merker du at trøsten kommer gjennom det du tror. Dette er så viktig et punkt, at den som ikke vil bli bedratt må legge godt merke til dette.

Har du et hjerte som er avhengig og lever av ordet om Kristus, som kroppen er avhengig av legemlig føde, da blir du i Herren, og han i deg. Da kjenner du også hvordan hjertet dras til ham, hungrer og tørster etter ham, og bare i ham og hans kjærlighet får trøst og liv.

I Gal 2 skildrer Paulus så herlig hva det vil si at vi lever av Kristi kjærlighet, og at Kristus lever i oss gjennom troen: «Jeg er ved loven død fra loven for å leve for Gud; jeg er korsfestet med Kristus, jeg lever ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, for det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i Guds Sønns tro, han som elsket meg og gav seg selv for meg». Her ser vi helliggjørelsens rette liv og kraft. Det er dette som er å bli i meg – bli i min kjærlighet.

Legg merke til hvordan apostelen ordlegger seg: «Jeg er ved loven død for loven – jeg lever nå i Guds Sønns tro, han som elsket meg».

Se her, du fattige sjel, hva det er du mangler når du er en slave under synden. Når du nok kan bli redd, ja, helt fortvilet over synden. Men likevel ikke helt kan avsky og hate den, så synden fortsatt ennå er sterk i alle dine sanser og lemmer. Feilen er at du ikke er død fra loven. Ikke er fri og frelst i Kristi kjærlighet, men inni deg er bundet i trellens sinn under loven.

Hvordan skulle det da være mulig at du kunne ha liv og kraft og en hellig vilje? «Hvis det var gitt noen lov som kunne gjøre levende, da kom rettferdigheten virkelig av loven». Nei, bokstaven slår i hjel. Loven gjør bare synden levende og «virker slik i våre lemmer at vi bærer frukt for døden».

Vil du ha liv og kraft til helliggjørelse, da må du være «død fra loven», og bare leve i Kristi kjærlighet. Apostelen sa: Jeg er ved loven død fra loven. Først har selve loven dødet meg, min egen virksomhet og innbilninger. Det skjedde når den vekket opp all mulig synd i meg. «Budet bedrog meg, og ved budet drepte synden meg», «og jeg døde» – nå var det slutt med meg. Jeg var ikke lenger i stand til å gjøre, kjenne, tenke eller foreta meg noe som helst. Innså at det nyttet ikke å røre en finger for å bli frelst. Jeg var forlatt. Jeg var død.

Da kom en annen lov, troens lov, og sa: Tro på Herren Jesus! Evangeliet talte til meg om hele Kristi fullbrakte verk, hans død og hans kjærlighet. Og alt var for meg! Da ble min ånd levende.

Og nå, som jeg var «skilt fra den andre mannen», ble jeg forenet med ham som er stått opp fra de døde. Og «jeg lever. Men nå lever jeg ikke lenger selv, men Kristus lever i meg, for det liv jeg nå lever i kjødet, det lever jeg i Guds Sønns tro, han som elsket meg og gav seg selv for meg».

Det er selve livet i mitt liv; at Guds Sønn har elsket meg og gitt seg selv for meg. Det er dette som er å «bli i min kjærlighet».